

Journal of Education Studies

Volume 13
Issue 3 January-March 1985

Article 8

January 1985

เด็ก.....ความสุข

เกียรติवारณ อมาตยกุล

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/educujournal>

Part of the [Education Commons](#)

Recommended Citation

อมาตยกุล, เกียรติวารณ (1985) "เด็ก.....ความสุข," *Journal of Education Studies*: Vol. 13: Iss. 3, Article 8.

DOI: 10.58837/CHULA.EDUCU.13.3.8

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/educujournal/vol13/iss3/8>

This Article is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Journal of Education Studies by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

ปรัชญาและแนวคิดทางการศึกษา

เกียรติวรรณ อมาตยกุล

เด็ก.....ความสุข

เกียรติวรรณ อมาตยกุล*

มีใครเชื่อว่าที่อ่านมานับไหมครับ

“จำนวนของเด็กอายุต่ำกว่าสิบขวบที่พยายามฆ่าตัวตายหรือฆ่าตัวตายในเอเชีย มีสูงที่สุดในประเทศญี่ปุ่น รองลงมา คือ ในประเทศสิงคโปร์ และอันดับสามตามมาติด ๆ คือ ในประเทศไทยของเรา”

เป็นไปได้ไหมครับที่ความกดดันจากหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นจากครอบครัว จากสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ของสังคม และระบบการศึกษาที่เต็มไปด้วยการแข่งขัน มีการแข่งขันสูง (ญี่ปุ่น สิงคโปร์ และไทย มีระบบการศึกษาที่ผู้เรียนต้องมีการแข่งขันสูงมาตั้งแต่เด็กคล้ายคลึงกัน) จะมีส่วนให้เป็นข่าวที่เล่ามานี้??

ลองมาดูชีวิตเด็กไทยเวลานี้กันสักนิดดีไหมครับ ?

– เด็กสมัยนี้ต้องเริ่มกวาดวิชากันตั้งแต่อายุยังน้อย บางคนต้องเรียนพิเศษตั้งแต่อายุ ๒-๓ ขวบ เพื่อที่จะสอบเข้าโรงเรียนอนุบาลที่มีชื่อเสียงได้

– เด็กอนุบาลหรือเด็กชั้นประถมต้องถือกระเป๋าใบโต ๆ ที่แบกเกือบไม่ไหวไปโรงเรียนทุกวันในกระเป๋ามีหนังสือ ตำราเรียนมากมาย ที่เด็กจะต้องท่อง จะต้องจำ เพื่อจะสอบให้ได้คะแนนดี ๆ

– เด็ก ๆ ต้องใช้เวลาวันละหลาย ๆ ชั่วโมงอยู่กับการเรียนหนังสือในโรงเรียน (โดยเฉพาะโรงเรียนที่มีชื่อเสียง) แถมบางบ้านยังจ้างครูมาสอนเป็นพิเศษที่บ้านอีกด้วย

– เด็ก ๆ ได้รับความกดดันจากทั้งพ่อแม่ ผู้ปกครองและครูอาจารย์ ให้ทำคะแนนให้ได้ดี ๆ พยายามสอบให้ได้เป็นที่ ๑ ในชั้น เวลา

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์, ดร., ภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในชีวิตของเด็กส่วนใหญ่จึงหมดไปกับการดูหนังสือ ท่องหนังสือ เรียนพิเศษ ทำการบ้าน เพราะกลัวการลงโทษจากผู้ใหญ่

นี่ละครับชีวิตของเด็กไทยทั่ว ๆ ไปในปัจจุบัน เห็นแล้วรู้สึกอย่างไรบ้างครับ ?

คุณหมอประเวศ วะสี หมอแม็กไซไซของไทยเราได้สรุประบบการศึกษาของเด็กไทยพร้อมทั้งให้ความเห็นในทัศนะของหมอไว้อย่างน่าสนใจยิ่งในหนังสือ “บันทึกเวชกรรมไทย” ดังนี้ครับ

“เด็ก ๕-๖ ขวบ ถูกจับไปนั่งเรียนหนังสือวันละ ๕-๖ ชั่วโมง ต้องท่องจำเรื่องต่าง ๆ ทั่วโลก มีการบ้านมาก ๆ ต้องหิวกระเบาไปโต ๆ บางที่ยังแถมต้องเรียนกวดวิชาเสียอีก

นับว่าผิดธรรมชาติของเด็กเป็นอย่างมากยิ่งธรรมชาติของเด็กนั้นต้องการเล่น ต้องการออกกำลังมาก ๆ เพื่อให้ร่างกายและจิตใจเติบโต เบิกบาน

กำลังกายเป็นรากฐานของจิตใจ และของความ สุข

ลองสุขภาพไม่ก็เสียอย่าง ถึงมีเงินเป็นล้าน ๆ มีวิชาท่วมหัวก็หาความสุขในชีวิตไม่ได้

ทำไมต้องรีบกันหนักหนา ที่จะให้เด็กเรียนว่า มีดาวนพพระเคราะห์กี่ดวง ประธานาธิบดีคนแรกของอเมริกาชื่ออะไร สถานที่สำคัญ

ของทางราชการอยู่ที่ไหน หรือฟุตบอล ฟุตบอล หรือเรียนเลข เรียนอะไรต่าง ๆ

ไม่เห็นจะเป็นแก่นสาร สาระ อันใดที่จะต้องไปรีบร้อน ยัดเยียด สิ่งเหล่านี้ให้เด็ก....

คุณหมอแม็กไซไซท่านยังเป็นห่วงเด็กไทยของเราถึงขนาดนี้แล้วตัวเราละครับ ได้มีเวลาที่จะหันมาดูแลเด็กใกล้ ๆ ตัวเราบ้างหรือเปล่า ไม่ว่าจะเป็นลูก เป็นหลาน เป็นน้อง หรือแม้แต่เด็กที่เรากำลังสอนอยู่ในชั้นเรียน ว่าพวกเขาเป็นอย่างไรบ้าง เห็นอย่เกินไปไหม มีความสุขกายสบายใจที่อยู่หรือมีปัญหาอะไรที่จะช่วยได้บ้าง

เราคงไปแก้ไขระบบต่าง ๆ ที่กำลังเป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ไม่ได้ แต่เราก็สามารถที่จะช่วยให้เด็กของเรามีความสุขขึ้นได้บ้างไซ้ไหมครับ ถ้าเราเป็นครูเราอาจให้งานเด็กน้อยลง เอาใจใส่ในความรู้สึกของเด็กมากขึ้น หาเกมส์สนุกหรือเรื่องสนุกมาให้เด็กในชั้นเรียนมากขึ้น ฯลฯ คงไม่ยากเกินไปไซ้ไหมครับ ในการที่เราจะช่วยให้เด็กที่เรารัก ให้มีความสุขมากขึ้นในชั้นเรียน

พ่อ แม่ ผู้ปกครอง จะช่วยให้เด็กมีความสุขมากขึ้นได้อย่างไรบ้าง ?

- หาโรงเรียนใกล้ ๆ บ้าน ที่ไม่จำเป็นต้องเป็นโรงเรียนที่มีชื่อเสียงนักให้เด็กเรียน

(เด็กจะได้ไม่ต้องเหนื่อยกับการเดินทางและเด็กไม่ต้องมีความกดดันในการแข่งขันกับเพื่อนร่วมชั้นมากนัก)

- เมื่อเด็กกลับบ้านหลังจากเหน็ดเหนื่อยจากการเรียนหนังสือมาหลาย ๆ ชั่วโมง ให้เด็กมีเวลาว่างที่จะทำในสิ่งที่เด็กเองชอบมากขึ้น เช่น วิ่งเล่น ดูโทรทัศน์ เล่นกีฬา ฯลฯ

- ไม่เข้มงวดกับผลการเรียนของเด็กมากเกินไป

- มีเวลาในการถามทุกข์ สุขของเด็กมากขึ้น คงไม่มีอะไรที่จะทำให้เด็กมีความสุขเท่ากับเมื่อเด็กทราบว่า มีคนอยากเข้าใจ สนใจ

ความรู้สึก ความคิดเห็นของตัวเด็กเอง เราเคยถามเด็กที่เรารักไหมครับว่า “วันนี้ ลูก (หลาน น้อง...) มีความสุขไหม?”

เราเคยมีเวลาให้ความสุขต่าง ๆ เหล่านี้กับเด็กบ้างหรือไม่? ถึงเวลาแล้วหรือยังที่เราควรจะหันมามองความทุกข์ ความสุขของเด็กใกล้ตัวเราให้มากขึ้น

ชีวิตของเด็กเรา ความสุขในชีวิตของเด็กที่เรารักมีค่าเหนือสิ่งอื่นใดใช่ไหมครับ

ต่อไปนี้ขอเชิญลองอ่านเรื่องของเด็กอีกคนหนึ่งของคุณสุภา สิริสิงห์ (โบตัน) บ้างสิครับ